

се разговаряме по слѣдния начинъ. Земята е моя, защото азъ живѣя на нея. Казватъ: видишь ли този богатъ човѣкъ, каква хубава къща има! — Тя е моя, азъ му я дадохъ да живѣе подъ наемъ. Минавамъ покрай нѣкой богатъ търговецъ съ 10 милиона лева. „Видишь ли колко е богатъ?“ — Азъ му дадохъ паритѣ. Срѣщнешъ нѣкой видень професоръ. Кажи азъ го назначихъ. Той сега се занимава съ наука, нека се порадва. Азъ го похвалявамъ, отличень професоръ е. Тѣй ще разсждавате. Само на себе си ще разправяте тѣй. Това е интимень разговоръ. Щомъ отидешъ да разправяшъ това нѣщо на хората, ще минешъ за ненормалень. Това е правиятъ разговоръ. Ще се радвашъ, че този, когото си назначилъ за професоръ, успѣва. За него всички ученици се радватъ. Отъ дѣто минешъ, кажи: хубаво е наредень свѣтътъ! Само така ще бѣдешъ щастливъ. Сега, понеже не разсждавате така, казвате: вижъ Господъ, какво благо е далъ на този, а на менъ не е далъ нищо; азъ ли съмъ найголѣмиятъ грѣшникъ? — Не, ти си отъ философитѣ на брѣмбаритѣ. По добръ е да разсждавате по първия начинъ и да се радвате на чуждото благо, отколкото по втория начинъ. Защо? Защото нѣма по-лошо нѣщо отъ това, когато имашъ дѣте, да му давашъ да яде всичко безразборно. То хвър-